

They had a typical Korean menu on the board outside. They even had *tteokbokki**, my favourite dish. A bit of spicy food is the best way to start the afternoon. I had a feeling the next day wouldn't be so peaceful.

NARI, JULY 2025

It was a summer morning.

"I have a letter, and there is a clear condition," said Song Dong, waving the paper in front of my face. He was the grandson and heir of the famous painter who gave the cards to my mother.

"Can I read it?" I asked, but I thought he wouldn't give me the letter with the last will.

"Here you go," he said, and surprised me. He gave me the paper.

It was a copy with some lines blacked out. Only one sentence was clear.

"Before you give her the inheritance, take her to Cheongpyeongsa**. She needs to know the legend about the princess and the snake," I read.

* **Tteokbokki** (Korean: 떡볶이) is a popular Korean street food made from small, white, tube-shaped rice cakes called *tteokmyeon*. It usually includes *eomuk* (fish cake), boiled eggs, and spring onion. It can be flavoured with a spicy *gochujang* (red chilli paste) sauce or a mild soy sauce-based version.

** **Cheongpyeongsa** is a Buddhist temple located in Gangwon Province, near Soyangho Lake in South Korea. It was founded during the Goryeo period (10th century) and is surrounded by beautiful nature, including waterfalls and thick forests.

Na tabuli venku měli klasickou korejskou nabídku. Měli i *tteokbokki**, moje oblíbené jídlo. Trocha pálivého jídla je ten nejlepší začátek odpoledne. Tušila jsem, že další den už tak klidný nebude.

NARI, ČERVENEC 2025

Bylo letní ráno.

„Mám tady dopis a v něm je jasná podmínka,“ mával mi papírem před obličejem Song Dong. Byl to vnuk a dědic slavné malířky, která matce odkázala své karty.

„Můžu si to přečíst?“ zeptala jsem se, ale čekala jsem, že mi dopis s poslední vůlí do rukou nepůjčí.

„Prosím,“ překvapil mě a podal mi papír.

Byla to kopie se začerněnými řádky. Čitelná byla jen jedna věta.

„Než jí dědictví předáš, vezmi ji do chrámu Cheongpyeongsa**. Potřebuje znát legendu o princezně a hadovi,“ četla jsem.

* **Tteokbokki** (korejsky: 떡볶이) je oblíbené pouliční korejské jídlo, vyrobené z malých, bílých, válečkovitých rýžových koláčků nazývaných *tteokmyeon*. Přidávají se do něj *eomuk* (rybí koláč), vařená vejce a jarní cibulka. Může být ochucena buď pikantní chilli omáčkou *gochujang*, nebo nepálivou omáčkou na bázi sójové omáčky.

** **Cheongpyeongsa** je buddhistický chrám nacházející se v provincii Gangwon, poblíž jezera Soyangho v Jižní Koreji. Byl založen během období Goryeo (v 10. století) a je obklopen krásnou přírodou, včetně vodopádů a hustých lesů.



"You had some rest yesterday, so we can go today after lunch," he said. His face looked a bit worried. Why did I feel he knew me quite well from the beginning?

I drank my coffee and ate some toast he made like a good host. I wanted to talk about his grandmother, but I didn't know if I should. So I asked something else.

"Does the church bell ring every morning at seven?" Please! Say no! I need to sleep.

"I want to say no, but I don't like to lie when I don't have to," he answered. Could he read my mind?

"You don't have earplugs here, do you?"

"No, but I can give you my room. It's on the other side of the house. You don't hear the bells so much there."

"I don't want to make problems with changing rooms. I can stay where I am for a few days."

"That's not what I meant," he said with a smile.

Why did it sound like he was inviting me to his bed? My mind wanted to forget it, but my pride did not.

"Well, that sounds like an invitation to a nice change of scenery," I said with light irony and took another bite of toast. "But don't worry, the bells won't kill me. I survived worse mornings."

We will see if I can also survive his company on the trip to the temple.

„Včera jste si odpočala, tak můžeme vyrazit dnes po obědě,” v jeho výrazu bylo něco zneklidňujícího. Proč jsem od první chvíle měla pocit, že mě docela dobře zná?

Napila jsem se kávy a kousla do toastu, který mi připravil jako správný hostitel. Chtěla jsem mluvit o jeho babičce, ale netušila jsem, jestli můžu. Zeptala jsem se tedy na druhou důležitou věc.

„Ten zvon zvoní každé ráno v sedm?” Prosím! Řekni, že ne! Jinak se vůbec nevyspím.

„Chtěl bych vám říct, že ne, ale opravdu nerad lžu, když to není nutné,” odpověděl. Četl mi myšlenky?

„Špunty do uší tady asi nemáte, že?”

„Nemám, ale můžu vám nabídnout svůj pokoj. Je na druhé straně domu. Zvony tam jsou slyšet méně.”

„Nebudu vám dělat starosti s výměnou pokojů. Těch pár dní to vydržím.”

„Tak jsem to nemyslel,” usmál se.

Proč to znělo jako pozvánka do postele? Můj rozum to chtěl ignorovat, ale moje pýcha ne.

„No, zní to jako pozvání k zajímavé změně prostředí,” odpověděla jsem s lehkou ironií a ukousla další sousto toastu. „Ale nebojte, zvony mě nezabijí. Přežila jsem horší rána.”

Jestli přežiji i jeho společnost při výletu do chrámu, to se teprve uvidí.

DONG, JULY 2025

«▶ 02

When she put down the cup, she looked at him for a moment. Maybe she was thinking about what she really thought of me. Then suddenly, her expression changed. She held her stomach.

"What is it?" I asked.

"Nothing," she answered quickly. Then she froze. "Or... damn. Cramps."

She turned pale. It was clear this wasn't just normal pain.

"What was in that toast?" she mumbled. "Something I can't eat, again" she answered herself, bending over.

"Do you have an allergy?" I asked and stood up.

"Yes. I know exactly what will happen now. Soon I won't be able to stand."



DONG, ČERVENEC 2025

Když odložila hrnek, chvíli se na něj dívala. Možná přemýšlela, co si o mně vlastně myslí. Pak najednou změnila výraz. Chytila se za břicho.

„Co je?“ zeptal jsem se.

„Nic,“ odpověděla rychle. Pak ztuhla. „Nebo... sakra. Křeče.“

Zbledla. Bylo vidět, že to není jen běžná bolest.

„Co bylo v tom toustu?“ zamumlala. „Zase něco, co nemůžu,“ odpověděla si v předklonu.

„Máte alergii?“ zeptal jsem se a vstal.

„Jo. Vím přesně, co teď bude. Za chvíli se nepostavím.“

